

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
Zagreb, Amruševa 2/II.

Poslovni broj: 21. P-1597/22-7

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Zagrebu, po sutkinji Ivani Manestar, u pravnoj stvari tužitelja INTEGRALNI MARKETING I KOMUNIKACIJE d.o.o., Zagreb, Ulica grada Vukovara 269F, OIB: 14364100048, kojeg zastupa Maša Berić, odvjetnica u Odvjetničkom društvu Mateša & Kapitan d.o.o., Zagreb, Republike Austrije 1, protiv tuženika REFLEX ZAGREB d.o.o. u stečaju, Zagreb, Petrovaradinska 5 – 5A, OIB: 40903703652, kojeg zastupa Igor Sieber, odvjetnik u Zagrebu, Trnjanska cesta 23, radi isplate, nakon javne glavne rasprave zaključene 16. studenog 2022., u prisutnosti punomoćnice tužitelja, dana 2. prosinca 2022.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev za utvrđenje da je osnovana tražbina tužitelja II. višeg isplatnog reda, osporena u stečajnom postupku koji se vodi nad tuženikom kod Trgovačkog suda u Zagrebu, pod poslovnim brojem St-20/19, u iznosu od 90.358,11 kn.

II. Odbacuje se tužba u pogledu zahtjeva tužitelja za naknadu troškova parničnog postupka u iznosu od 2.409,00 kn, kao nedopuštena, dok se zahtjev tužitelja za naknadu troškova parničnog postupka u iznosu od 21.245,25 kn, odbija kao neosnovan.

IV. Nalaže se tužitelju naknaditi tuženiku troškove parničnog postupka u iznosu od 2.500,00, u roku od 8 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da su predmetne stranke 11. ožujka 2013. sklopile Ugovor o pružanju usluga u odnosima s javnostima za razdoblje od 15. rujna 2013. do 15. rujna 2014. (dalje u tekstu: Ugovor o pružanju usluga), dok su 15. rujna 2015. sklopile Aneks tom ugovoru kojim su produljile njegovo trajanje do 14. rujna 2016. S

obzirom da tuženik nije ispunjavao svoje ugovorne obveze po tom ugovoru, konkretno, da mu nije plaćao ugovorenu naknadu za pružene usluge u iznosu od 9.450,00 kn uvećano za PDV mjesečno, sukladno odredbi čl. 6. Ugovora o pružanju usluga, tužitelj da je 25. ožujka 2016. "otkazao" predmetni ugovor preporučeno s povratnicom na adresu tuženika, sukladno odredbi čl. 17. st. 3. Ugovora o pružanju usluga. Uslijed navedenog otkaza Ugovora o poslovnoj suradnji tužitelj da je pretrpio štetu u vidu izmakle koristi u iznosu od 70.875,00 kn, s obzirom da bi mu toliko tuženik bio dužan platiti od dana otkaza do redovnog isteka trajanja ugovora, odnosno od 25. ožujka 2016. do 14. rujna 2016. Stoga da sukladno odredbama čl. 360. i čl. 1089. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine, broj: 35/2005., 41/2008., 125/2011., 78/2015., 29/2018., 126/2021., dalje u tekstu: ZOO) potražuje od tuženika u ovoj parnici naknadu štete u iznosu od 70.875,00 kn s zateznim kamatama od 25. ožujka 2016. do isplate te naknadu troškova predmetnog parničnog postupka.

2. U odgovoru na tužbu tuženik navodi da mu tužitelj nije nikada pružio niti jednu od ugovorenih usluga sukladno Ugovoru o pružanju usluga, na što da je tuženik i upozorio tužitelja i pozvao ga na ispunjenje dopisima od 2. veljače 2016. i 23. ožujka 2016., a po proteku roka od 30 dana da je on taj koji je jednostrano raskinuo predmetni ugovor, dakle, da se od 23. travnja 2016. više ne smatra vezanim tim ugovorom. U prilog činjeničnih navoda o neispunjavanju ugovornih obveza od strane tužitelja poziva se na isprave koje je sam tužitelj dostavio u spisu ovog suda Povrv-3333/16, a iz kojih da je jasno da dostavljeni izvještaji o poduzetim aktivnostima nemaju nikakve veze s tuženikom (ne postoji predsjednik uprave tuženika Anton Kovačev, niti je pripremao govor za tuženika za dan HBOR-a, a niti je dokazao da je poduzimao ostale tamo navedene radnje poput dnevnog pregleda objava u medijima, odgovaranja medijima na upite, izrađivao prijedlog i vršio korekcije novogodišnje čestitke). Stoga, s obzirom da u dvostranoobveznim ugovorima niti jedna ugovorna strana nije dužna ispuniti svoju obvezu ako druga ugovorna strana ne ispuni ili nije spremna istodobno ispuniti svoju obvezu (čl. 358. ZOO-a), a da tužitelj nije pružao tuženiku ugovorene usluge, to da niti tuženik nije bio dužan tužitelju plaćati naknadu sukladno Ugovoru o pružanju usluga pa da tužitelj ne može od njega zahtijevati nikakvu naknadu štete u vidu izmakle koristi.

3. S obzirom da je rješenjem ovog suda, St-20/19-14 od 26. veljače 2019., nad tuženikom otvoren stečajni postupak, u kojem je tužitelj prijavio tražbinu koja je predmet ovog postupka i to po osnovi glavnice u iznosu od 70.875,00 kn i po osnovi zateznih kamata obračunatih na navedenu glavicu u razdoblju od 25. ožujka 2016. do 26. veljače 2019. iznos od 19.483,11 kn, dakle, tražbinu u ukupnom iznosu od 90.358,011 kn, koja tražbina je u cijelosti osporena (zajedno s tražbinom o kojoj se je pred ovim sudom vodio postupak Povrv-333/16 /kasnijeg broja Povrv-1790/20/ po osnovi naplate računa za pružene usluge), to je tužitelj podneskom od 2. veljače 2022. preinačio tužbu na način da sada zahtijeva utvrđenje osnovanosti tražbine II. višeg isplatnog reda u iznosu od 90.358,11 kn, osporene u stečajnom postupku koji se vodi nad tuženikom, kod ovog suda, pod poslovnim brojem St-20/19 te zahtijeva naknadu troškova parničnog postupka.

4. Tuženik smatra da se u ovom postupku i postupku koji je pred ovim sudom vodila parnica Povrv-1790/20, a u kojemu da je 3. veljače 2022. donesena presuda,

radi o činjenično istom tužbenom zahtjevu između istih stranaka, slijedom čega predlaže u ovom postupku tužbu odbaciti.

5. U daljnjem tijeku postupka tuženik navodi da je uvjet za osnovanost zahtjeva za naknadu štete u vidu izmakle koristi da je do toga došlo štetnikovom radnjom ili propuštanjem, a u ovom slučaju da nije tuženik spriječio tužitelja u pružanju usluga i time ostvarivanju koriti, već da je tužitelj taj koji je jednostrano raskinuo Ugovor o pružanju usluga, nakon čega nikakve usluge nije niti pružao pa da ne može od tuženika zahtijevati isplatu naknade kao da je takve usluge pružao.

6. Presudom od 18. svibnja (poslovnog broja P-122/21) ovaj sud je odbio u cijelosti tužbeni zahtjev (stavak I. izreke), naložio tužitelju naknaditi tuženiku troškove parničnog postupka u iznosu od 2.500,00 kn (stavak II. izreke) i odbio zahtjev tuženika za naknadu troškova parničnog postupka u iznosu od 1.250,00 kn (stavak III. izreke).

7. Rješenjem od 10. kolovoza 2022., poslovnog broja PŽ-2924/22-2, Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, ukinuo je prvostupanjsku presudu u stavku I. i II. izreke i predmet u tom dijelu vratio prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje, u bitnom, iz razloga što sud više nije smio odlučivati o kondemnatornom, već isključivo o deklaratornom tužbenom zahtjevu, kao i iz razloga što se za sada ne može prihvatiti stav prvostupanjskog suda o nemogućnosti utvrđenja visine tužbenog zahtjeva (uslijed nepredlaganja od strane tužitelja financijskog vještačenja kojim bi se utvrdili troškovi koje bi tužitelj imao po redovnom tijeku stvari, a koje nije imao uslijed raskida Ugovora o pružanju usluga, a za koje bi trebalo umanjiti očekivani prihod tužitelja, kako bi se utvrdila izgubljena dobit), iz razloga što nije jasno da li bi tužitelj, da je Ugovor o pružanju usluga ostao na snazi, imao neke troškove koje, uslijed jednostranog raskida ugovora nije imao, pri čemu da ako ta činjenica ne proizlazi iz same prirode posla i sadržaja ugovora, da je na tuženiku teret dokaza da takvi troškovi postoje.

8. U ponovljenom postupku stranke nisu iznijele nikakve navode.

9. Tijekom dokaznog postupka pročitani su Ugovor o pružanju usluga u odnosima s javnostima sklopljen 11. rujna 2013. između tužitelja kao pružatelja usluga i tuženika kao korisnika usluga (list 5. – 11. spisa, dalje u tekstu: Ugovor o pružanju usluga), Aneksa Ugovoru o pružanju usluga od 15. rujna 2015. (list 12. spisa), obavijest tužitelja o "otkazu" ugovora od 24. ožujka 2016. s poštanskom povratnicom (list 13. – 14. spisa), dopis tuženika od 23. ožujka 2016. (list 25. spisa), izvješća tužitelja o poduzetim aktivnostima od 9. listopada 2015. do 12. veljače 2016. (list 26. – 29. spisa), rješenje ovog suda, St-20/19-14 od 26. veljače 2019. (list 38. – 42. spisa), presuda ovog suda, Povrv-1790/20-17 od 17. rujna 2021. (list 64. – 73. spisa), prijava tražbine tužitelja u stečajnom postupku nad tuženikom od 29. travnja 2019. s priložima (list 74. – 91. spisa), rješenje ovog suda, St-20/19-23 od 20. svibnja 2019., o utvrđenim i osporenim tražbinama (list 110. – 114. spisa) i presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, PŽ-5212/21-3 od 10. ožujka 2022. (list 136. – 142. spisa).

10. Ocjenom izvedenih dokaza, sukladno odredbi čl. 8. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine, broj: 53/1991., 91/1992., 112/1999., 88/2001., 117/2003.,

88/2005., 2/2007. – odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 84/2008., 123/2008., 57/2011., 25/2013., 28/2013., 89/2014. – odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 70/2019., dalje u tekstu: ZPP), sud je zaključio da je tužbeni zahtjev neosnovan.

11. Predmet spora jest naknada štete u vidu izmakle koristi koja je tužitelju navodno nastala time što je krivnjom tuženika morao raskinuti (tužitelj pogrešno koristi termin "otkazati") Ugovor o pružanju usluga, prije isteka njegova trajanja, u visini naknada koju bi mu tuženik bio dužan plaćati po redovnom tijeku stvari da je ugovor ostao na snazi do isteka ugovorenog razdoblja.

12. Među strankama je nesporno da su sklopile Ugovor o pružanju usluga u odnosima s javnošću, čije je trajanje produljeno Aneksom od 15. rujna 2015. sve do 14. rujna 2016. te da je tužitelj dopisom dostavljenim tuženiku u ožujku 2016. izjavio da s danom 24. ožujka 2016. "otkazuje" ugovor, sukladno odredbi čl. 17. st. 3. Ugovora o pružanju usluga, sve iz razloga neplaćanja naknade od strane tuženika za ugovorene usluge.

13. Sporno je da li je tuženik bio uopće dužan plaćati tužitelju naknadu za ugovorene usluge, s obzirom na njegovu tvrdnju da mu tužitelj nije uopće pružao nikakve usluge, a time i da li je tužitelj mogao jednostrano raskinuti predmetni ugovor uslijed neispunjenja istog od strane tuženika, uzevši u obzir pravilo o istodobnom ispunjenju dvostranoobveznih ugovora te da li je tužitelju, eventualnim protuugovornim postupanjem tuženika, mogla nastati šteta u vidu neostvarivanja dobitka po osnovi ugovorene naknade za razdoblje od kada je ugovor jednostrano raskinut, 24. ožujka 2016., do njegova redovnog isteka, 14. rujna 2016.

14. Ugovorom o pružanju usluga ugovoreno je pružanje usluga izrade i provedbe komunikacijske strategije za tuženika, a što je uključivalo izgradnju i uspostavu potrebnog komunikacijskog modela odnosa s medijima – tisak, televizija, radio, web portali i novinske agencije te društvene mreže, izgradnju i uspostavu potrebnih komunikacijskih modela s općom i stručnom javnošću i interesnim skupinama, izradu i redovito ažuriranje medijske liste – adreme za sektor (tisak, televizija, radio, web portali i novinske agencije), unapređenje percepcije i pozicioniranje tuženika i njegovih vodećih osoba (otvaranje potrebnog prostora u medijima, kontinuirano proširivanje suradnje s medijima, plasiranje vijesti u medije, redovito izvještavanje novinara uz otvaranje dodatnog prostora), reputacijski management i izradu redovnih PR izvještaja (čl. 4. Ugovora o pružanju usluga).

15. Prema odredbi čl. 5. st. 1. i 2. Ugovora o pružanju usluga, tuženik je bio ovlašten dati tuženiku pravovremene usmene i pisane upute o načinu obavljanja navedenih usluga, a u nedostatku istih, tužitelj je bio dužan iste samostalno pružati sukladno pravilima struke.

16. Tuženik se je obvezao tužitelju plaćati mjesečnu paušalnu naknadu u iznosu od 9.450,00 kn uvećano za PDV, do 30. dana u mjesecu za prethodni mjesec, prema procijenjenom opsegu posla za ugovoreno razdoblje, slijedom čega da način i dinamika pružanja ugovorenih usluga neće utjecati na visinu ugovorene mjesečne naknade koja da je fiksna i nepromjenjiva (čl. 6. Ugovora o pružanju usluga).

17. Predmetni ugovor sklopljen je na određeno vrijeme, od 15. rujna 2013. do 15. rujna 2014., uz mogućnost automatskog produljenja za još jednu godinu, ako ga niti

jedna ugovorna strana pisano ne otkaže najkasnije 60 dana prije njegova isteka (čl. 12. Ugovora o pružanju usluga).

18. Predmetnim ugovorom uređena je mogućnost jednostranog raskida u slučaju neispunjenja ugovornih obveza uz prethodno pozivanje ugovorne strane na ispunjenje ugovora u roku od 30 dana, koje pravo bi ugovorne strane imale i prema odredbama ZOO-a, ali je ugovoreno da u slučaju neispunjenja tuženikovih ugovornih obveza koji se tiču plaćanja ugovorene mjesečne paušalne naknade i troškova tužitelja, tužitelj ima pravo "otkazati" ugovor bez obrazloženja i otkaznog roka, u kojem slučaju se ugovor smatra otkazanim danom predaje izjave o otkazu poštanskom uredu (čl. 17. st. 1., 2. i 3. Ugovora o pružanju usluga).

19. I u tom slučaju radi se o institutu jednostranog raskida ugovora zbog neispunjenja, u smislu odredbe čl. 360. ZOO-a, a ne o otkazu ugovora, u smislu odredbe čl. 212. ZOO-a, ali je u ovom slučaju odstupljeno od dispozitivne odredbe ZOO-a prema kojoj je ugovornoj strani koja nije ispunila ugovor najprije potrebno ostaviti dodatni primjereni rok za ispunjenje ugovorne obveze te ju upozoriti da će se bezuspješnim protekom tog roka ugovor smatrati raskinutim po samom zakonu, budući da je tužitelju, u slučaju neispunjenja tuženikove ugovorne obveze plaćanja ugovorene naknade, dana mogućnost jednostranog raskida ugovora bez upozorenja i davanja dodatnog roka za ispunjenje, koja mogućnost nije dana i tuženiku u slučaju neispunjenja ugovora od strane tužitelja.

20. Aneksom Ugovoru o pružanju usluga od 15. rujna 2015. parnične stranke s produljile predmetni ugovor, koji je prethodno automatski produljen za razdoblje do 15. rujna 2015., za naredno razdoblje do 14. rujna 2016.

21. Uz dopis od 23. ožujka 2016. tuženik vraća tužitelju račune koji su izdani u 2016. (račune 1/1/1 od 15. siječnja 2016., 28/1/1 od 17. veljače 2016. i 49/1/1 od 15. ožujka 2016.), a koji su utuženi u ovom postupku, uz obrazloženje da u 2016. nije koristio tužiteljeve usluge, dok je za račune iz 2015. izjavio da će iste platiti nakon što mu se dostave PR izvještaji za razdoblje od 11. rujna 2013. pa na dalje.

22. Pisanom izjavom od 24. ožujka 2016., koja je poslana tuženiku preporučeno putem pošte 25. ožujka 2016., a tuženik ju je u istom mjesecu i zaprimio, tužitelj je izjavio da "otkazuje" ugovor sukladno odredbi čl. 17. st. 3. Ugovora o pružanju usluga.

23. Tuženik nije ničime dokazao da je tužitelja pozvao na ispunjenje njegovih ugovornih obveza u roku od 30 dana, niti je dokazao da bi po proteku tog roka jednostrano raskinuo ugovor, sukladno odredbi čl. 17. st. 1. i 2. Ugovora o pružanju usluga, slijedom čega ugovor nije raskinut od strane tuženika, kao što on to tvrdi, sve i da tužitelj nije ispunjavao svoje ugovorne obveze, već je očigledno raskinut od strane tužitelja zbog neplaćanja ugovorene mjesečne naknade od strane tuženika, sukladno odredbi čl. 17. st. 3. Ugovora o pružanju usluga.

24. U toj istoj presudi ovog suda Povrv-1790/20-17, koja je donesena u postupku vođenom između istih stranaka u istim stranačkim ulogama, samo radi naplate naknade za pružene usluge temeljem predmetnog Ugovora o pružanju usluga u razdoblju od 15. rujna 2015. do 15. veljače 2016., sud je zaključio, koje zaključke u

cijelosti prihvaća sud i u ovom postupku, da iako je ugovoreno da način i dinamika pružanja ugovorenih PR usluga neće utjecati na visinu ugovorene mjesečne naknade, budući da je ista određena u paušalnom iznosu prema procijenjenom opsegu posla u ugovorenom razdoblju, to ne znači da tužitelj može potraživati plaćanje naknade ako u utuženom razdoblju nije uopće pružao tuženiku ugovorene usluge, a mogao je.

25. Ovo stoga što je odredbom čl. 358. st. 1. ZOO-a određeno je da u dvostranoobveznim ugovorima nijedna strana nije dužna ispuniti svoju obvezu ako druga strana ne ispuni ili nije spremna istodobno ispuniti svoju obvezu, osim ako je što drugo ugovoreno ili zakonom određeno ili ako što drugo proistječe iz naravi posla

26. Stoga to što su stranke ugovorile da opseg pruženih usluga neće utjecati na visinu mjesečne naknade ne znači da je tužitelj bio oslobođen od obveze pružanja ugovorenih usluga, niti da bi imao pravo naplatiti naknadu bez obzira na to je li iste pružao ili nije.

27. S obzirom da tuženik nije tvrdio da je u razdoblju važenja Ugovora o pružanju usluga, od 15. rujna 2015. do 15. veljače 2016., dao tužitelju konkretne upute u pogledu načina pružanja ugovorenih PR usluga, tužitelj je iste bio dužan pružati savjesno i prema pravilima struke.

28. U toj parnici, koja je vođena pred ovim sudom radi naplate naknade za pružene usluge tužitelja (Povrv-1790/20), u svrhu utvrđenja da li je tužitelj pružao u tamo utuženom razdoblju tuženiku ugovorene PR usluge sud je izveo dokaz saslušanjem tadašnjeg zastupnika po zakonu tuženika Marina Validžića, koji se u Ugovoru o pružanju usluga navodi kao kontakt osoba tuženika, saslušanjem zastupnika po zakonu tužitelja Ivice Mamića i saslušanjem kao svjedoka Tomislava Gojčete, po prijedlogu tuženika, iako je isti postao zastupnik po zakonu tuženika tek nakon utuženog razdoblja.

29. Iz tih iskaza, kao i iz dostavljenih PR izvještaja za tamo utuženo razdoblje, sud je u tom postupku zaključio da je u tamo utuženom razdoblju tužitelj pružao tuženiku ugovorene usluge u odnosima s javnošću, iako su iste u 2016. bile manjeg intenziteta nego u prethodnom razdoblju, s obzirom da tuženik nije realizirao ugovor o energetskej obnovi zgrade ministarstva nadležnog za promet, radi čijeg je sklapanja tužitelj prvenstveno angažiran, međutim, opseg pruženih usluga prema izričitoj volji ugovornih strana nije utjecao na visinu ugovorene mjesečne naknade i stoga je utvrdio da je osnovano tužiteljevo potraživanje ugovorene naknade za razdoblje od 16. rujna 2015. do 15. listopada 2015. u iznosu od 11.794,50 kn (dio računa je vjerojatno plaćen) i za razdoblje od 16. listopada 2015. do 15. studenog 2015., od 16. studenog 2015. do 15. prosinca 2015., od 16. prosinca 2015. do 15. siječnja 2016. te od 16. siječnja 2016. do 15. veljače 2016. u iznosima od po 9.450,00 kn uvećano za PDV (2.362,50 kn), dakle, po 11.812,50 kn, što ukupno čini 59.044,50 kn po osnovi glavnice i potraživanje u iznosu od 18.212,23 kn, po osnovi zateznih kamata, iz čega da proizlazi osnovanost tražbine tužitelja u ukupnom iznosu od 77.256,73 kn.

30. Iako se radi o činjeničnim utvrđenjima suda u drugom parničnom postupku, koja ne vežu sud u ovom parničnom postupku, sud nije u ovom postupku (ponovno)

izvodio dokaz saslušanjem zastupnika po zakonu tužitelja Ivice Mamića, tadašnjeg zastupnika po zakonu tuženika Marina Validžića te svjedoka Tomislava Gojčete i Martine Antočić, jer su stranke na ročištu od 6. travnja 2022. odustale od svih dokaznih prijedloga, a i unatoč tomu, ovaj sud je stajališta da bez obzira na to je li postojala osnova za jednostrani raskid Ugovora o pružanju usluga od strane tužitelja ili nije, tužitelj ne može osnovano od tuženika zahtijevati naknadu štete u vidu koristi koja mu je izmakla nenaplaćivanjem ugovorene mjesečne naknade od tuženika u razdoblju od 24. ožujka 2016., kada je tužitelj raskinuo predmetni ugovor, do redovnog isteka ugovora, 14. rujna 2016.

31. Naime, odredbom čl. 368. ZOO-a određeno je da su raskidom ugovora obje strane oslobođene svojih obveza, osim obveze na naknadu štete (stavak 1.). Ako je jedna strana ispunila ugovor potpuno ili djelomično, ima pravo na povrat onoga što je dala (stavak 2.). Ako obje strane imaju pravo zahtijevati vraćanje danog, uzajamna vraćanja obavljaju se po pravilima za ispunjenje dvostranoobveznih ugovora (stavak 3.). Svaka strana duguje drugoj naknadu za koristi koje je u međuvremenu imala od onoga što je dužna vratiti, odnosno nadoknaditi (stavak 4.). Strana koja vraća novac dužna je platiti zatezne kamate od dana kad je isplatu primila (stavak 5.).

32. Dakle, iz navedenih odredba koje reguliraju učinke jednostranog raskida ugovora zbog neispunjenja jasno proizlazi da se naknada pretrpljene štete ne može sastojati u onome što bi bio sadržaj ugovorne obveze one ugovorne strane koje je, navodno, kriva za raskid, budući da bi se time zaobilazila odredba da se raskidom obje strane oslobađaju svojih ugovornih obveza.

33. Jednostranim raskidom ugovora jedna ugovorna strana izjavljuje svoju volju da ne želi biti više vezana ugovorom, ne želi više ispunjavati svoje ugovorne obveze i stoga ne može od druge ugovorne strane zahtijevati ispunjenje njenih ugovornih obveza, a tužitelj u ovom postupku sadržajno od tuženika zahtijeva ispunjenje njegove nekadašnje ugovorne obveze plaćanja paušalne mjesečne naknade za pružene PR usluge, iako je ugovor raskinut, i to za razdoblje od raskida ugovora do dana do kada je ugovor trebao važiti, da ga tužitelj nije raskinuo.

34. Dakle, naknada štete koju jedna ugovorna strana eventualno trpi uslijed neispunjavanja ugovornih obveza od strane druge ugovorne strane, što je i dovelo do raskida ugovora, se ne može sastojati u onome što čini sadržaj nekadašnje ugovorne obveze druge ugovorne strane, već u nečemu drugom, a kakvu štetu tužitelj ne tvrdi da je pretrpio.

35. Izmakla korist je sprečavanje povećanja oštećenikove imovine, to je dobitak koji se mogao osnovano očekivati prema redovitom tijeku stvari ili prema posebnim okolnostima, a čije je ostvarenje spriječeno štetnikovom radnjom ili propuštanjem (čl. 1046. i čl. 1089. st. 3. ZOO-a).

36. U konkretnom slučaju to bi bila, primjerice, situacija da je tužitelj računao na dobitak u vidu ugovorene paušalne mjesečne naknade za usluge koje je pružao tuženiku, a tužitelj mu je iste prestao plaćati pa tužitelj osnovano raskine taj ugovor, ali ostane bez novčanih sredstava koja su mu bila neophodna za realizaciju nekog drugog pravnog posla, koja sredstva nije mogao namaknuti iz nijednog drugog izvora i stoga realizacija tog pravnog posla, koja je bila vezana za neki rok, izostane, uslijed

čega je povećanje tužiteljeve imovine spriječeno krivnjom tuženika za dobitak koji bi bio ostvaren tim drugim pravnim poslom.

37. U ovom predmetu tužitelj ne tvrdi da bi mu nastao takav gubitak imovinske koristi, već tvrdi da je ostao nenamiren po pitanju mjesečnih naknada za pružanje ugovorenih usluga, u razdoblju nakon raskida ugovora do dana do kada je ugovor trebao trajati da ga on nije raskinuo, a za koji dobitak je po logici stvari morao biti uskraćen, s obzirom da je sam odlučio da će prestati tuženiku pružati ugovorne usluge.

38. Stoga, kako gubitak koji tužitelj činjenično opisuje nije šteta koja mu je nastala krivnjom tuženika, odnosno nije šteta u smislu odredbe čl. 368. st. 1. ZOO-a, to je tužbeni zahtjev za utvrđenje osnovanosti osporene tražbine II. višeg isplatnog reda u iznosu od 90.358,11 kn valjalo odbiti kao neosnovan.

39. U smislu odredbe čl. 270. Stečajnog zakona (Narodne novine, broj: 71/2015., 104/2017., dalje u tekstu: SZ), u predmetnoj parnici predmet spora može biti isključivo utvrđenje osnovanosti osporene tražbine, u onoj osnovi, iznosu i isplatnom redu, kako je ista prijavljena u stečajnom postupku.

40. Sve tražbine tužitelja koje su nastale do otvaranja stečajnog postupka nad tuženikom trebale su biti prijavljene kao tražbine stečajnog vjerovnika II. višeg isplatnog reda, međutim, iz prijave tražbine tužitelja proizlazi da tako nije postupljeno po pitanju tražbine naknade troškova parničnog postupka za radnje koje su poduzete do otvaranja stečajnog postupka (trošak sastava tužbe u iznosu od 1.250,00 kn te trošak sudske pristojbe za tužbu u iznosu od 1.159,00 kn), slijedom čega je u odnosu na zahtjev za naknadu tih troškova, u ukupnom iznosu od 2.409,00 kn, tužbu valjalo odbaciti kao nedopuštenu, dok je u preostalom dijelu, preko tog iznosa do zahtijevanog iznosa od 23.654,25 kn, za iznos od 21.245,25 kn, zahtjev tužitelja za naknadu troškova parničnog postupka valjalo odbiti kao neosnovan, budući da je tužitelj u cijelosti izgubio predmetnu parnicu (čl. 154. st. 1. ZPP-a).

41. Tuženiku pripada naknada troškova parničnog postupka za sastav odgovora na tužbu u iznosu od 1.250,00 kn (Tbr. 8/1 i Tbr. 42 Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika /Narodne novine, broj: 142/2012., 103/2014., 118/2014., 107/2015., 37/2022., 126/2022., dalje u tekstu: OT/) i za zastupanje na ročištu od 6. travnja 2022. u iznosu od 1.250,00 kn (Tbr. 9/1 i Tbr. 42 OT-a), dakle, ukupno 2.500,00 kn.

42. Slijedom navedenog, odlučeno je kao u izreci.

U Zagrebu 17. rujna 2021.

Sutkinja:
Ivana Manestar

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv presude dopuštena je žalba Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske u roku od 8 dana od dana kada se smatra da je dostava presude obavljena (za stranku koja je bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje), odnosno u roku od 8 dana po primitku presude (za stranku koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje), koja se podnosi putem informacijskog sustava e-Komunikacija ovog suda.

DNA:

- tužitelju po punomoćnici

- tuženiku po punomoćniku

Broj zapisa: **eb315-c7020**

Kontrolni broj: **06f6a-f610d-175e9**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=IVANA MANESTAR, L=ZAGREB, O=TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.